

BRATRSTVĚ

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 51/2010

CHODIT,
ČI NECHODIT?

Brýle pohory
Vstávej, semínko...

Prostě si lehnout
První krok

Úvodník: Kam zajít...	Marie Medková	2
Píseň písní: Skrytá tajemství lásky	Tomáš Matějovský	4
Chodit, či nechodit?:		
• Brýle pokory	Marta Sedláčková	5
• Rozhodli jsme se zůstat	Pavel Bláha	6
• Farář & sbor	člen sboru	7
• anketa - Co mám dělat, když mi farář nesedí?		8
Cizina jako domov? ; Projekty Diakonie	Alena Fendrychová	10
e!BULVY: Kdepak asi máme Jana z Husí?	Šafářky	15
Duchovní povzbuzeníčka: Prostě si lehnout	Marie Medková	16
Církev za hranicemi: Norská církev	Debora Hurtová	17
Když si děda babičku namlouval: První krok...	Alžběta Matějovská	18
Bible prochází žaludkem: Vstávej semínko...	Klára Schneiderová	19
Na chvíli svobodní; recenze	Martin Kučera	20
Sputnik, má láska; recenze	Lenka Řidzoňová	21
An American's view: Youth groups	Barb Iverson	20
Všimli jsme si	Olcha Richterová	22
Exercicie v ignaciánské tradici	Ivana Noble	23

Autor obálky: Poldislař
Ilustrace str. 3: Daniela Toullová

KAM ZAJÍT...

Marie Medková

„Chodit, či nechodit?“ I když se nám otázka nelíbí, i když nás rozčiluje, i když nám přijde irelevantní (neboli bezvýznamná). Přesto na ni nevědomky dáváme odpověď.

Proč zůstat u nevědomí? Zeptejte se sami sebe, proč chodíte/nechodíte - v neděli do kostela, na mládež, učit do neděly, na biblickou, s farářem do domova důchodců,... Zeptejte se svých rodičů a prarodičů, proč chodí do sboru oni.

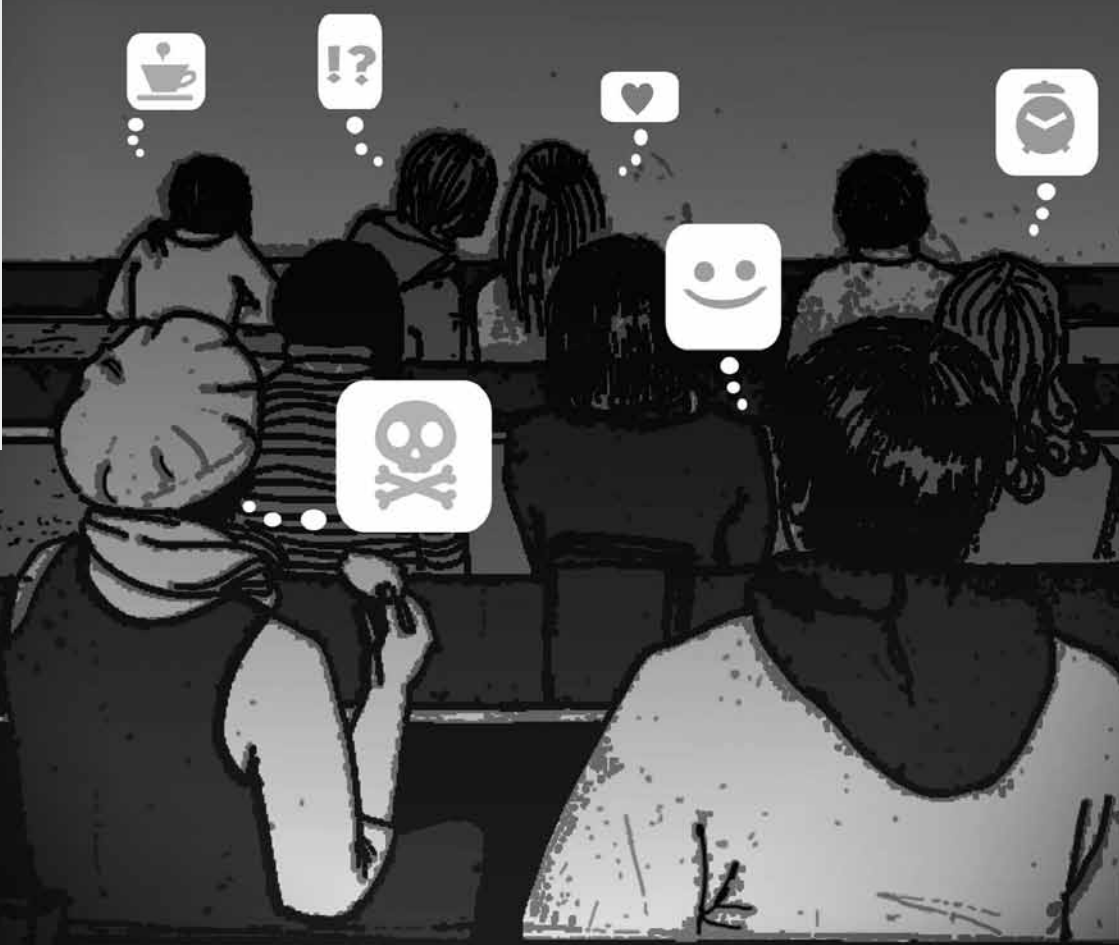
Za čím přicházíš? Za dobrou zprávou, která proměňuje život; za posilou; za společnou

modlitbou - zpívanou a mluvenou; za společenstvím s příchutí Božího království; za výkladem? Za něčím úplně jiným?

Co jako sbor tvoříte? Jaké je tvoje místo ve sboru? Jakým směrem tu působíš a kde se zapojuješ? Co ti tu vyhovuje? Co by bylo dobré změnit? Co můžeš a chceš změnit ty sám/a?

Přeju příjemné zamyšlení naplněné čerstvým vanutím Ducha, který přináší dobré nápady a nové podněty. ■

Co si pro nás asi dneska připravil?

SKRYTÁ TAJEMSTVÍ LÁSKY

Tomáš Matějovský

Píseň písní 6.1.-12

Milý odešel a dívka je sama. Věrné družky se strachují o jejich vztah a nabízejí pomoc. Ale dívka ví, že milý není ztracený. Nikam před ní neutekl, neodešel za lepší ani neunikl před zodpovědností. Nejsou spolu ale zůstávají láskou spojeni a ví o sobě. Milý odešel do zahrady k záhonu balzámovému, aby trhal lilie a pásl. Přirovnání milého k zahradníkovi a pastýři odkazuje na vzorový a v Izraeli vysoce ceněný ideál člověka - správce země (Gn 1, 26 a 28) a pastýře. Strážce stáda a země má tvrdou práci: střeží stádo, brání ho proti šelmám, vyhledává mu klidné a bezpečné pastviny s dostatkem potravy; pečuje o zemi a chrání ji. Pastýř (Ž 23, J 10) je vzorem dobrého manžela, ochránce rodiny a současně věrný Boží služebník. Někdy „dobrý pastýř“ je obrazem Pána Boha nebo Ježíše.

Nyní promlouvá milý: dívku přirovnává ke dvěma městům: k Jeruzalému a Tirse. Dnes by to asi většinu dívek přivedlo do rozpaků. Ale tehdy to nebylo nic mimořádného. Jeruzalém bylo hlavní město Judského království. V Bibli je přirovnáváno k žádoucí a krásné nevěstě (Pl 2:15; Zj 21,2). Ve slovu Jeruzalém můžeme zaslechnout hebrejské slovo „šalóm“ (pokoj). Druhé město, Tirsá (1 Kr 14,17), bylo 50 let hlavní město severní říše. Možná se jedná o dnešní zříceninu na pahorku Tell el-Fára nedaleko dnešního místa Nablus. Slovo „tirsá“ znamená půvab. Přirovnání milé k těmto dvěma městům oslavuje její pokoj a půvab. Zároveň odkazuje ke všemu dobrému, co dává Země zaslíbená.

Překvapivě milý ve svém chvalozpěvu označí dívku za „strašnou“. Milá je jako vojsko připravené k boji, které čeká v plné zbroji pod praporcí na povel k útoku.

Nenechme se zmást! Strašná není dívka. Není to ošklivka nebo příšera. Ale strach vzbuzuje její odhodlání, síla a moc s kterou je připravena jít do boje za svoji lásku. To je vidět na jejích očích. Jediným pohledem lásku vyznává, vyhlídí ji, obdivně vzhlíží k milému a vpíjí se do jeho tělesných půvabů. Jediný pohled stačí, aby milý podlehl a upadl do zajetí své milované a její lásky. Musí očekávat děsivý útok pod praporcem lásky, který ho ochromí a podobně jako uhranutí ho navždy změní. Milá je připravena ze všech svých sil bojovat o svoji lásku a svého milého.

Je čas vychválit dívku! Je nejlepší mezi ženami! Na ní nikdo nemá! Šedesát královen a osmdesát ženin a dívek bez počtu (celý harém) nemůže soutěžit s jejími přednostmi. Zkrátka je jedinečná a pro milého jediná, čistá a krásná jako Jitřenka, Luna a Slunce. Nebeská tělesa byla v pohanských kultech oslavována jako božské bytosti. Ale Bible v nich vidí Boží dílo a dar člověku (Gn 1, 14 – 18). I láska je takovým darem.

Sestup milého do zahrady plné ořešáků, vinné révy a granátových stromů (symboly lásky) je obraz přijetí společenství proměněného láskou. V něm se otevírají netušená tajemství podobná jízdě v Amínádíbově vozu. Toto jméno se v Bibli vyskytuje na několika místech (Ex 6,23; Nu 1,7; Rt 4,19n; 1Pa 2,10; Mt 1,4; L 3,33). Nevíme, zda se tu píše o konkrétní postavě, nebo je zde jméno zmíněno pro svůj význam: „vznešený člověk“. Jisté je, že láska, kterou milý s milou společně objevují, je plná pozornosti a jemnosti i obrovské síly a dravosti, otevírá skrytá tajemství, aby oběma dodala vznešenosti vážených lidí. ■

BRÝLE POKORY

Marta Sedláčková

Bůh nás povolal jako jednotlivce, jako individuality, ale ne jako individualisty. Povolal nás ke společenství. Bůh má prostě rád společnost. Od stvoření přes izraelský lid, učedníky kolem Ježíše až po církve dnešních dní: Bůh má rád, když jsme spolu. Skrze setkání s ostatními lidmi se setkáváme s Bohem, můžeme zaslechnout jeho vůli, můžeme růst. Ve shromáždění církve, kde se káže, modlíme se a chválíme Boha, kde se vysluhuje večere Páně, můžeme být usměrněni, povzbuzeni, napomenuti. Když se setkáváme s druhými, děláme první krůčky ve škole lásky k bližnímu. Účast na shromáždění je prostě zásadní a vnitřní součástí křesťanské víry. Číst v Bibli si můžeme sami nebo se skupinkou vrstevníků, ale nedělní shromáždění nám otvírá ještě pestřejší vzorek sester a bratří, se kterými máme tvořit společenství a které nám Bůh posílá, abychom je měli rádi, učili se od nich a sloužili jim, abychom společně slyšeli evangelium a zažívali milost.

Za svoji víru jsme osobně odpovědní. Nikdo nemůže uvěřit za nás, za nás z víry žít. Pokud tedy věříme a věřit chceme, budeme hledat cesty jak se účastnit setkání. V našem životě působí mnoho sil, některé nás do společenství přitahují, jiné působí odstředivě, někdy až odpudivě. Občas máme dojem, že takové negativní síly vycházejí ze samotného společenství sboru. Na tom něco může být. Na nás ovšem je, jak se k tomu postavíme. Dospělý křesťan (a dospělost nemusí začínat až v 18 letech nebo teprve s pořádnou výplatou) se neodvolává stále na ostatní. Možná znáte ze svého okolí člověka, za jehož veškeré problémy může např. nemilující matka. Uznáváte, že na jeho neradostných zážitcích něco je – ale s tím problémem je přece třeba něco

dělat, ne jen tím vše omlouvat. Podobně je to s naší účastí ve sborovém společenství. Problémy, nesympatie, rozpory, nesouhlas, to vše nás může potkat. Není to ovšem důvod, proč bychom měli zůstat v neděli doma.

Z těchto dvou východisek plyne ještě třetí věc, podstatná pro naše uvažování. Jako věřící a odpovědní lidé přestáváme být „návštěvníky“ bohoslužeb – my jsme tu přeci doma! To znamená, že také já, jednotlivec přicházející do kostela, mám odpovědnost za sbor, jeho faráře, staršovstvo, atmosféru, spiritualitu. Obrací to naši obvyklou perspektivu, která nám pořadovce říká, že ti ostatní jsou odpovědní za to, co ve sboru prožíváme. Naším úkolem nebude pravděpodobně vyřešit letité problémy sboru, ale svým odpovědným přístupem můžeme změnit leccos. Jestliže se několik členů mládeže začne pravidelně účastnit nedělního shromáždění, starší dámy budou s potěšením zpívat s kytarou a s bicími, protože vědí, kdo má právě v této muzice zálibu. Pokud se rozhodnu, že budu platit salár každý měsíc, mohu na svém příkladu ukázat, že z malých příjmů se dá darovat slušná částka. Když své výhrady budu sdělovat těm, koho se týkají (např. faráři), nebudu se podílet na pomluvách a mohu pomoci rozptýlit nejistou a nelaskavou atmosféru, atd. Odpovědnost každého člena sboru přispívá k otevřenějšímu a radostnějšímu společenství. Vědomí, že církev, to jsme my, nám osobně asi bude někdy trochu komplikovat život (nebude všechno podle nás), budeme možná muset něco oželeť, ale rozhodně nebudeme bezmocní.

Mám problém – konflikt se staršovstvem, nesouhlas s farářem, neexistující spo-

čeství, pro mě nepřijatelná zbožnost... Cesta do shromáždění se začne zdát být docela složitým úkolem. Jestliže se zamýšlíme nad tím, co přibalit v takovém případě na cestu, doporučovala bych se podívat na věc s brýlemi pokory: Hledám pravdu, a nebo ji chci prostě mít? Jde mi o Ježíše Krista, nebo o mě? Zkousím se na problémy dívat i z druhé strany? Jak přispívám k atmosféře ve sboru? Pokora tady může mít podobný efekt jako dobré sluneční brýle – nejsem oslněn/a (sebou) a vidím zřetelněji. Mohu například uvidět to, co dobrého tu už je, a najít pro sebe něco výživného, i když to bude mít třeba jen velikost energetické tyčinky a ne oběda s polévkou.

Odpovědnost za život sboru a svou víru se ale někdy taky může projevit tím, že ze společenství odejdeme. Možná tato varianta zní poněkud tvrdě. Jestliže jsme ale

vyčerpali své možnosti, či trpíme duchovní podvýživou a nikdo nám nemůže poskytnout stravu v pro nás stravitelné konzistenci, jestliže jsme naznali, že názorově nemůžeme jinak a neshodneme se s členy sboru, pak může být čestným řešením odejít. Ovšem nikoliv prostě opustit shromáždění a zůstat doma. Pak bychom měli veškeré úsilí věnovat tomu, abychom našli jiné společenství, jiný sbor, ve kterém se zabydlíme a budeme ho moci budovat. Kdo se narodil do evangelické rodiny, smí si vybrat pro svůj život jistě i jinou církev. Bez hořkosti a bez zbytečného posuzování, zda za to může sbor nebo jednotlivec. Nejsme ještě v Božím království, bez poskvrnky nebýváme ani my, ani naše společenství. To se právě ve společenství bratří a sester učíme docela zřetelně (a někdy i bolestně). Naštěstí je tu pořád ještě zvěst o milosti a odpuštění. ■

ROZHODLI JSME SE ZŮSTAT

Pavel Bláha

Na mládež do menšího města v Přelouči nás chodilo zhruba 5-6 a pan farář. Konfirmovaní jsme byli najednou, takže jsme se poměrně dobře znali, ale mimo mládež jsme na jiné akce moc nejezdili. Kromě popovídání a čaje, který jsme si po mládeži dávali, jsme se ale asi na moc momentů netěšili a nijak se na jejím organizování nepodíleli.

Přes moji druhou sestru Marušku, jsme zjistili, že je mládež i v Pardubicích a začali tam chodit a po nějaké době, kdy jsme chodili na obě mládeže, jsme se rozhodli zůstat v té pardubické. Bylo to jednoduché: v Pardubicích se hrály po mládeži hry (mikádo, nervy, pexeso apod.), v Přelouči ne, dalo se tam zpívat více písniček, ale hlavně nám asi v Pardubicích více seděl výklad biblických příběhů a zkrátka se nám tam lépe dýchalo.

Nebudu zastírat, že naše změna mládeže nebyla také kvůli panu faráři. Každý farář je zkrátka jiný, jeden si více rozumí s dětmi, jiný s mládeží a další třeba se třicátníky. Nedá se říci, který farář je dobrý a který špatný, každému určitě sedí jiný typ faráře/farářky. Nechtěl bych tady nabádat k tomu, aby mládežníci odešli ze svých sborů do jiných, jen se chci podělit o tuhle zkušenost, že pokud se nám jinde na mládeži líbí, tak nás ani hodinové dojíždění nemůže odradit.)

Lepší, než vybírání místa a zjišťování, kde se nám líbí (jak se tomu děje např. v Praze či Brně), ale podle mě zůstává možnost si svoji mládež přetvořit k obrazu svému (abychom se tam cítili dobře) a nebo ještě lépe k obrazu Božímu (aby se mezi námi i Pán Bůh cítil dobře:)). ■

Foto: Lukáš Havlena

Každý máme asi zkušenost s očekáváním, spojeným s příchodem faráře na sbor. Otázkou zůstává, co vlastně čekám. Vždyť sbor, i když je celek, má v sobě zahrnuty všechny generace. Každá očekává, že nový farář splní to, co u toho „starého“ nenašli. Také já jsem se těšila na tu „velkou změnu“, když do našeho sboru měl přijít nový farář. Představovala jsem si člověka, který by uměl zaujmout děti a mládež, a zároveň by dokázal naslouchat starým lidem. Možná jsem taky myslela, že by to tam u nás „trochu rozhejbal“. Chtěla jsem člověka, ke kterému bych si vytvořila vztah důvěry.

Myslím si, že není v silách žádného faráře, aby splnil všechna očekávání. Musí tak zákonitě dojít ke zklamání? Asi ano, pokud čekám jen splnění svých „současných potřeb“...

Není to ale trochu málo? Vždyť obsahem evangelického sboru je spolu žít. To znamená...spolu žít – farář se svým sborem a sbor se svým farářem. A to je možné jediné tedy, pokud je mezi nimi důvěra. Schopnost

faráře tvořit takové ovzduší důvěry, že se v něm „dobře dýchá“. Věřím, že to je ta cesta, kdy se pak podaří i věci, se kterými si on sám neví rady. Neumí to s dětmi? To nevádí – najdou se aktivní rodiče nebo mládež a ti si to vezmou na starost. Nezládá pastorační? S pomocí jiných se i tohle zvládne. Očekávání důvěry je pro mě to nejdůležitější. Pokud ve vztahu není, je to horší než fakt, že farář nezládá svoje povinnosti.

Nabízí se otázka co s tím? Jak důvěru znovu obnovit pokud mezi lidmi není? Jak přijmout fakt, že si farář stěžuje na sbor sotva se nastěhuje? Jak vytvářet společenství důvěry, kde je strach z faráře? V takové nedůvěře se nikomu nežije dobře a nakonec i on sám pocítí zklamání. Neboť také měl svá očekávání...

Asi jsou dvě možnosti jak se s touto situací vypořádat: rezignovat, nebo to nevzdat. Přimlouvám se za druhou variantu. O důvěru musíme neustále bojovat a nevzdat zápas o každého člověka, který ji potřebuje, ať je to člen sboru nebo farář. ■

CO MÁM DĚLAT, KDYŽ MI FARÁŘ NESEDÍ ?

Denisa Dohányosová,
koordinátorka nízkoprahových programů
YMCA Praha o.s.

Do kostela člověk nechodí jen za farářem. Na druhou stranu kdybych si mohla vybrat, šla bych jinam.

Zdeněk Susa, lékař

To je moc těžká otázka. Já vím, řeknete, že do kostela chodíme na bohoslužby a do společenství, ne za farářem. Ale farář je moc důležitý, zvláště v naší církvi, kde ústřední částí bohoslužby je kázání. Když mi farář nesedí, je to opravdu zlé. Doporučoval bych následující postup: Nejprve zkusit trochu pokory, třeba se naučím chápat jeho důrazy a těžit z nich. nedržet to v sobě, ale zkusit o tom mluvit s ostatními. Až když to opravdu nejde, hledat jiné řešení; to ale nikdy není dobré. Chodit jinam je řešení krajní – jednak je to možné jen ve velkých městech, jednak tím ztrácím své společenství. A přestat chodit úplně je špatně. Určitě tedy neutíkat hned při prvním nesouladu. Určitě kvůli jednomu faráři nepřestat chodit na bohoslužby vůbec!

Pavel Kašpar,
farář, člen synodní rady

Posadit ho a pak se sním o tom bavit. Třeba se něco posune ve vzájemném vztahu. Když ne, nevzdávat společenství sboru. Není tam přece jen farář. Když je ve sboru jen farář a ještě vám „nesedí“, chodte jinam.

Lister,
3. technik kosmické lodi
Červený trpaslík

Myslíte jako ten, co ve vězení zmlátil Rimmera a řekl mu, že je uříukánek, jemuž se stýská po mámě? Tak za tím bych nikdy nešel, radši si své problémy vyřeším sám. Ale Rimmera odhad přesně...

Klára Šimková, písničkářka

Položit si otázku: „Proč, do toho kostela chodím.“ Teď nesedí...co není teď, může jednou být. No, a neposlední řadě není nic snazšího, než navštívit sousední sbor.

Ondřej Semotán,
student zahradní architektury,
hkkfilm.eu

Komunikovat. Diskuse otevře nové pohledy, nebo to celé ukončí :-)

Odpovědi z porady zástupců mládeže:

Tak ho usadím.

Chodit, a věřit v to, že mi farář později sedne a pokud i skrze člověka, který mi nesedne, může člověka oslovit Bůh.

Snažit se mu pomoci, brát ho takového, jaký je. Popřípadě nalézt se staršovstvem nového.

Spor často vzniká z nedostatku rozhovorů. DIALOG!

Chodit, třeba i do sousedního sboru, ale hlavně chodit někam!

Otázka příště: „Jaký by byl váš volební program?“

Odpovědi na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 20. 3. 2010

pozvánka

FLOSSENBÜRG 2010

... jako mávnutím kouzelného proutku. V minulém století byl totiž Flossenbürg poset velkým množstvím baráků, tvořících koncentrační tábor, který poskytoval otrocké pracovníky zdejšímu obrovskému žulovému lomu a později i továrně na součásti letadel. Ještě skrytějším a děsivějším faktem je, že počet vězňů přebývajících právě ve Flossenbürgu není vůbec směrodatný. Tento koncentrační tábor měl kolem stovky Aussenlagerů (= poboček) a z Flossenbürgu se vše řídilo a korigovalo. Pobočky pracovních táborů nebyly jen na území Německa, ale třeba i u nás, v Čechách (např. v Litoměřicích, nedaleko ghetta a pevnosti Terezín). Z vězňů asi 100 000 lidí 30 000 toto hitlerovské peklo nepřežilo.

V sobotu odpoledne jsme se setkali s pamětníky nacistického teroru, kteří byli v koncentráku vězněni a přežili. Byli mezi nimi jak Němci, tak i Češi, Poláci, Francouzi, Poláci a další. Vyprávěli nám o svých zážitcích a předávali drahocenné svědectví, které si můžeme autenticky vyslechnout jedině od nich! (z článku Heleny Esterlové)

A to je teprve začátek! Chcete vědět, co bylo dál? Pojeďte do Flossenbürgu letos!

POZVÁNÍ DO FLOSSENBÜRGU NA VÍKEND 23.–25. 4. 2010

Opět se bude konat mezinárodní setkání mládeže v bavorském Flossenbürgu kde v letech 1938-1945 byl koncentrační tábor. V dubnu 1945 tam byl popraven evangelický teolog Dietrich Bonhoeffer. Především tábor sloužil těžbě žuly určené pro okázalé stavební projekty hitlerovského Německa. Připojte-li se k české skupině, v níž má být přibližně patnáct lidí starých 15-26 let, čeká vás program zaměřený na dějiny hitlerovského teroru, především však na rozhovory s pamětníky – lidmi, kteří koncentrák přežili. Budou mezi nimi i Češi. Poznáte areál bývalého tábora, kde před třemi lety byla otevřena velká stálá expozice. Celkem bude účastníků z několika zemí kolem stovky. Znalost němčiny vítána, ale není podmínkou. Přihlašte se u mě do konce března. Více informací na adrese www.flossenbuerg.ej-oberfranken.de

Monika Žárská

zarskamonika@seznam.cz, tel. 220 515 407

CIZINA JAKO DOMOV?

Alena Fendrychová

Žena a muž s ročním chlapečkem měli za sebou dramatický útek z Barmy a pobyt v utečenec-kém táboře v Malajsii. Přijeli s rozhodnutím začít šťastnější život u nás. Nutno říci, že se jim dostalo velké pomoci od státu i od místních úřadů. Když se však za úředníky zabouchly dveře jejich nového bytu, zůstali sami - neznali řeči, kultury, přesídlení ze subtropické Barmy na listopadovou mrazivou Vysočinu.

Přece však bylo něco, co umožnilo navázat kontakt s okolím. Barmánci jsou křesťané. Lidé z místního evangelického sboru je pozvali do kostela. Na faru pak přijela ředitelka Barmského centra v Praze, která pomohla s překladem, aby se tak lidé mohli mladých manželů vyptat na vše, co je zajímalo, a povídat jim, jak se žije u nás.

Mladou maminku trápila samota, když je muž přes den v práci. Zjistilo se však, že ve stejném domě bydlí jiná mladá rodina ze sboru s několika dětmi. Maminky se začaly navštěvovat, chodily na procházky nebo společně vařily. Spolu s rodinou faráře se k nim přidali další lidé ze sboru. Pomáhají Barmáncům s orientací ve městě, doprovázejí je na úřady, zvou na návštěvy. Jeden člen sboru jim dokonce půjčil kus pozemku, aby mohli od jara „zahradničit“. Vedle materiální podpory, kterou sbor poskytuje, je právě nabídnuté přátelství a pozvání do společenství tou nejlepší cestou k tomu, aby se z barmských cizinců mohli stát našinci...

V Diakonii pracujeme s cizinci od roku 2001. Tehdy jsme se soustředili převážně na pomoc lidem v uprchlických táborech nebo spolupráci se sbory, které se o některou z rodin azylantů staraly. Postupně se měnila potřeba a způsoby pomoci těmto skupinám. Stoupl počet cizinců, kteří nežádají o azyl, ale chtějí u nás žít a pracovat. Museli jsme uvažovat, zda Diakonie může v této oblasti nabídnout něco víc, než nově vzniklé organizace s podobným zaměřením. Toto „něco víc“ spatřujeme v možnosti opřít se o síť sborů ČCE. Znamená to výhodu

kontaktů na téměř 250 míst po celé republice, kde lze nacházet potenciální spolupracovníky.

Toho Diakonie využívá od roku 2008 i v projektu Buď sousedem. Hledáme „nové sousedy“ cizincům, kteří žijí na různých místech ČR. Cílem je pomoci navázat dlouhodobější vztahy s lidmi v místě jejich nového bydliště. Díky spolupráci s místními lidmi působíme i v těch oblastech, kam již nedosahuje pomoc státu či nevládních organizací. Od zahájení projektu jsme spolupracovali s 23 rodinami či jednotlivci, s mnohými z nich zůstáváme v kontaktu.

Dalším místem pravidelné práce je Zařízení pro zajištění cizinců MVČR v Bělé pod Bezdězem, kde jsou zadržováni tzv. nelegální migranti. Tam každý týden vedeme šicí dílnu, kde se ženy (a někdy i muži) učí základům střihání a šití. Mohou si tam ušít něco na sebe, vznikají tam tašky nebo polštáře, cizinci si přešívají oblečení, které dostávají od Charity. Takto užitečně stráveným časem a udržováním pracovních návyků pomáháme předcházet bezradě, která nezřídka podobné pobyty provází.

Kromě toho se snažíme přispět k lepší informovanosti ohledně života cizinců u nás a předcházet tak xenofobii a rasismu. Pořádáme besedy a přednášky na školách i ve sborech. Často se jich účastní i cizinci, kteří v dané oblasti žijí. Cizinci, kteří už tu nejsou tak docela cizí.

Alena Fendrychová,
koordinátorka práce s cizinci
(redakční úprava Pavel Hanych)
Kontakt: fendrychova@diakoniece.cz

MŮŽEŠ ZMĚNIT SVĚT...

JÁ

v duchu SOR připravila Marie Medková

List pro vedoucího

Pomůcky: pracovní listy; vícebarevné psací potřeby; Bible (Lk 19,1-10)

Časová náročnost: 1 hodina

Uvedení do tématu: Otázka: Kde bys začal, kdyby ti někdo dal za úkol změnit svět? (o otázce lze chvíli mluvit, ale může být jen řečnická)

Změnit svět není tak těžké, jak to vypadá. Už jenom malinká změna přece mění obraz celého světa, ne? Takže je vlastně jedno, kde člověk začíná. Důležité je, jak svět mění. Nejlepší je začít u sebe. Možná to není nejlehčí. Člověk k tomu musí najít odvahu, pak sílu, a nakonec vytrvalost. Ale u sebe se nejlépe naučíš, jak je někdy strašně těžké věci měnit. Jak je někdy velice lehké věci měnit a že změna k lepšímu přináší radost.

Začni u sebe, tam vždycky začíná proměna světa. Dům tvého života přece stojí ve vesnici světa. Když ho změníš, změníš tvář světa i jeho vztahy. Třeba když před něj postavíš lavičku, aby si unavený mohl odpočinout, nebo abys tam čas od času vyšel, posadil se a popovídal si s kolemjdoucími.

Dělat přestavby na svém domě něco stojí, ale nakonec je člověk rád, že změnu podnikl, protože je pak dům lepší, užitečnější a v takovém domě žít – to ti přináší uspokojení.

Přečtěte si společně příběh celníka Zachea z Bible, Lk 19,1-10.

Otázky k textu: Ježíš přichází do Zacheova domu. Při hostině se ukáže, že ho Zacheus zve i do domu svého života.

Jak bys popsal celníka Zachea, jaký to byl člověk?

Co změnilo jeho život?

Proč se změnil jeho život?

Kde mě tenhle příběh oslovuje?

Je něco, co by ses mohl naučit od Zachea nebo spolu s ním?

Samostatná práce: Nechte účastníky odpovědět na otázky na pracovním listu, můžete jim určit konkrétní barvu k dané množině odpovědí, např. „Co chce změnit?“ - červená, apod.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, je málo lidí, kteří rádi uklízí a většina z nás mezi ně nepatří. Proto potřebujeme najít odvahu a sílu, udělat si takový úklid sami v sobě. A hledáme je u tebe. Prosíme tě, aby nám naše odhodlání vydrželo a abychom se k tobě nezapomínali obracet pro posilu. Amen

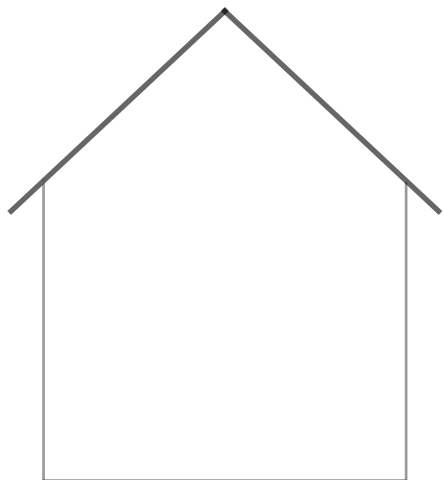
Další literatura k tématu: Zacheus, Marta Sedláčková, Bratrstvo 5/2006.

..., chci s tebou kamarádit, Ruben Kužel, Bratrstvo 7/2000

Večere se Zacheem, Josef Černohous, Bratrstvo 7/1998

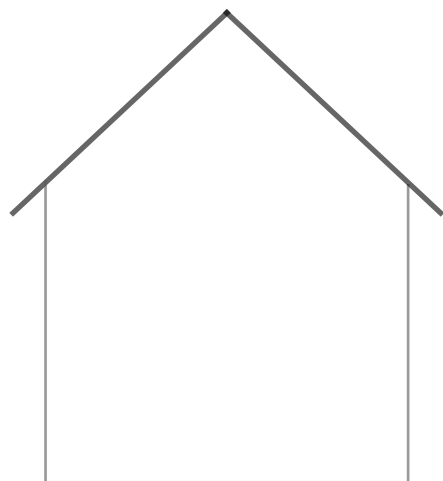
Na doma: Premýšlej, o odpovědích, které jsi zapsal do pracovního listu.

Napiš dovnitř „domu celníka Zachea“ odpovědi na otázky.
Co se Zacheovi nelíbí na něm samém? Co chce změnit?

Okolo domu napiš odpověď na: Kým by teď chtěl být?

Napiš dovnitř „domu tvého života“ odpovědi na otázky.
Co se mi na mě nelíbí? Co bych mohl/a dělat jinak a lépe? Co chci změnit?

Okolo domu napiš odpověď na: Kým chci být?

INSTANTNÍ PROGRAMY

List pro vedoucího

Pomůcky: pracovní listy; psací potřeby; film Pošli to dál (2000, 123 min); promítací technika

Časová náročnost: 3,5 hodiny

Úvod do tématu: Člověk je součástí světa. I když se nám to někdy nelíbí, přesto nás svět obklopuje, ovlivňuje a my zase ovlivňujeme jeho. Vaši sousedé, vaše ulice, vaše vesnice/město, okres, kraj, vlast, Evropa, svět... Znáší i neznámí. S druhými nás pojí vztahy – s rodiči, kamarády, spolužáky,... Když chceš něčeho dosáhnout, dokážeš to jedině díky tomu, že jsou okolo tebe. Pomáhají, umožňují ti věci podnikat, varují tě, poskytují plodnou kritiku. Společně s nimi se posouváš blíž k cíli. Vzpomeň si na lidi, kteří tě obklopují.

Rozdejte pracovní listy. Nechte účastníky zakreslit na pracovní list své přátele, rodiče, sourozence, kamarády, spolužáky,... (Např. systémem bod-jméno).

Nechte účastníky odpovědět na otázky pracovního listu.

Díky tomu, že žiješ v konkrétní rodině, městě a zemi, žiješ ve vztazích. Díky nim se rozvíjíš a rosteš. Díky nim a skrze ně můžeš třeba i měnit svět. Pro svoje dobro – protože v tomto světě žiješ. Pro dobro ostatních – protože jim zpřijemňuješ život a přinášíš do něj světlo. Možná ti připadá, že můžeš dělat jen drobnosti, ale právě drobnosti svět mění.

Příprava k filmu: *Pustte účastníkům scénu z hodiny občanské výchovy (cca 5:15-12:00). Po přestávce se vraťte k filmu rozhovorem nad otázkami. Nechte účastníkům čas odpovědět si na otázky na pracovním listě, potom pomocí otázek o filmu mluvit.*

Otázky ke scéně:

Co pro tebe znamená svět?

Díváš se na zprávy a proč?

Co se ti na okolním světě nelíbí? Co by mohlo být jiné?

Co si myslíš, že od tebe svět očekává?

Napadá tě teď okamžitě, jak by ses úkolu chopil ty?

Jaký vliv na svět má to, že se pan Simonet dobře vyspí, pořádně nají a přijde včas na hodinu?

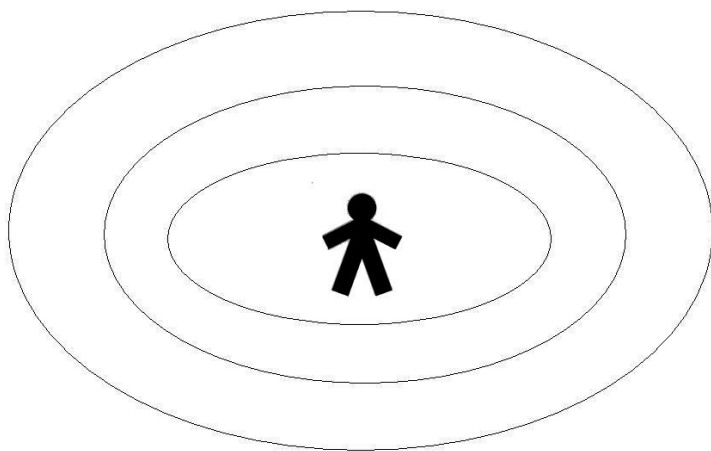
Jak měníš svět ty?

Jakými způsoby mění svět Bůh?

Podívejte se společně na film „Pošli to dál“.

Na doma: Přemýšlej, jak bys konkrétně mohl/a tenhle svět aspoň trochu zdokonalit.

Člověk uprostřed jsi ty; elipsy tvoří síť vztahů, v nichž žiješ. Zakresli své rodiče, sourozence, kamarády, spolužáky, lidi, kteří jsou pro tebe významní.

Odpověz na otázky:

Co se mi na mých vztazích nelíbí?

.....
.....

Co chci změnit?

.....
.....

Jaké vztahy chci okolo sebe mít?

.....
.....

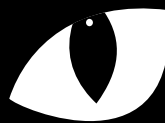
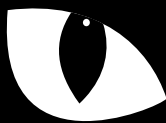
Co konkrétního chci udělat pro lepší vztahy okolo mě?

.....
.....

INSTANTNÍ PROGRAMY

Reportáž přímo z Akademie věd ČR

Šafářky

KDEPAK ASI MÁME JANA Z HUSI?

Určitě jste všichni slyšeli o probíhající hledání hrobu svaté Anežky České, který se již několik staletí považuje za ztracený. Archeologům to však nestačí!

Dostali přímo šokující nápad – pokusit se o exhumaci Husova těla. Minulý měsíc jim však k jejich velkému zklamání byla sdělena jedna podstatná maličkost. Lidem, kteří se zabývají historií, unikl fakt, že poté, co byl Mistr Jan Hus na kostnickém koncilu odsouzen a upálen, byla hranice i s Husovými ostatky vhozena do Rýna.

Mají tvrdou palici

Archeologové ovšem nechtějí uznat svou chybu a nevzdávají se! Již začali jednat se zástupci Německa o možnosti vypustit Rýn a začít prohledávat jeho dno. Vypustit více než 1000 km dlouhý vodní tok je přitom naprosto nemožné! Zasepení vidinou velkého úspěchu vůbec nepomýšlí na zcela zjevné překážky.

Ekologové protestují

Prvními, komu po vyslovení této zrůdnosti vstaly vlasy hrůzou na hlavě, byli ekologové, kteří něčemu takovému budou rozhodně bránit. To, že by mohlo dojít k zničení celého ekosystému, vyhubení mnoha vodních živočichů a vysušení Porýní, je našim „vědcům“ úplně jedno. Dokonce v případě neúspěchu v Rýnu chtějí pokračovat v Severním moři.

S úbytkem zemědělců přicházíme o selský rozum

Otázkou je, co vlastně chtějí hledat. Předpokládáme totiž, že z Husova těla nezbylo o moc více než popel. Ten rozhodně není možné nalézt!! Ovšem u našich "odborníků" už by nás vůbec nepřekvapilo, kdybychom se dozvěděli například to, že Husovo zpopelněné tělo bylo vyměněno za popel cizí, popřípadě, že kdesi na vlnách oceánu byla po letech objevena urna, jejíž popel nemůže patřit nikomu jinému. Už teď je naše mezinárodní ostuda dost velká a pokud to takhle půjde dál... Koho to naše univerzity vychovávají?

PROSTĚ SI LEHNOUT

Marie Medková

foto: Eva Medková

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím. Židům 11,1-2

Představ si, že pluješ po vlnách. Třeba na desce z lehounké pěny nebo v lodce. Můžeš se na ni položit a uvolnit se. Ne se tě přece po vlnách. Nebo se jí můžeš pevně držet, aby tě žádná vlna nesmetla dolů. Kolébáš se sem a tam. Něco s tebou smýkne doprava. A ty důvěřuješ svému plavidlu, že budeš žít.

Hospodinova dlaň je takové plavidlo. Můžeš se spolehnout, že na tobě Bohu záleží a nese tě k živoucímu životu.

Když volíš, kudy se dát, máš se na koho obrátit, máš se koho ptát o radu, máš se na koho položit, koho se přidršet.

Bůh ti nabízí své vedení. Stejně jako ho nabízel Abramovi, apoštolu Pavlovi nebo třeba tvým rodičům.

DEN NORSKE KIRKE – NORSKÁ CÍRKEV

Debora Hurtová

kostel v Hardangervidda,
foto: Debora Hurtová

Norskou církev vnímám jako **velmi otevřenou a moderní**. Snaží se oslovit lidi takovým způsobem, aby nechodili do kostela jen ze zvyku, jen když má někdo z jejich širší rodiny křtiny, konfirmaci, svatbu nebo pohřeb, ale také během roku. Pracovníci církve tráví hodně času vymýšlením programu pro konfirmandy a dě-

ti. Během roku se ve sborech koná několik bohoslužeb, které jsou speciálně zaměřeny na určitou věkovou kategorii – třeba na čtyřleté děti anebo na konfirmandy.

Den norske kirken vychází z luterské reformace. Je **státní**, to znamená, že jejím nejvyšším zákonodárným orgánem je norský král spolu s norským národním shromážděním (Stortinget).

Zároveň je většinová a lidová, což na první pohled budí dojem, že do kostela chodí téměř celá země (zhruba 85%). Ale zdání klame. Z těchto 85 % se do sborového života aktivně zapojuje asi 6 %. Většina lidí přijde během svého života do kontaktu s církví hned několikrát, aniž by záleželo na tom, jak moc jsou jejími aktivními členy. **Běžný Nor** je pokřtěn jako nemluvně, ve čtrnácti letech je konfirmován, v dospělosti je v kostele oddán a ve stáří pohřben. Tento model převažuje, i když v poslední době je hodně lidí, kteří začínají z církve vystupovat a vadí jim, že je závislá na státu. Lidový charakter také vadí, lidé v tom vidí neupřímnost a povrchnost.

V dnešní době si DNK dává za cíl, aby byla církví vyznávající, misijní, sloužící a otevřenou.

Soustřeďuje na **čtyři oblasti**:

- 1.) na vzdělávání ve víře u všech svých členů, zvláště u pokřtěných ve věku 0 až 18 let.
- 2.) na bohoslužebný život – církev chce nabízet bohatý a různorodý bohoslužebný život.
- 3.) na diakonii – církev podporuje a stará se o lidi, kteří trpí a bojují za mír a spravedlnost.
- 4.) na mládež v církvi – církev chce být církví, kde se mládež cítí být plnohodnotnou součástí společnosti.

V tom, že je norská církev církví státní vidím především jedno plus. Do nedávna byly křesťanská etika a náboženství zahrnuty jako nezbytná součást výuky na školách. Dnes to už sice není tak samozřejmé a je to předmětem diskuze. Zda-li se má nadále pokračovat ve výuce křesťanství s ohledem na přistěhovalce z muslimských zemí. Každopádně je to na norské společnosti poznat. Jako by křesťanská etika byla všude viditelná. Teď nemám na mysli jen církevní prostředí, právě že je dobře viditelná i všude jinde, v běžném životě norské společnosti. To, jak se k vám lidé chovají na ulici, v obchodě, na úřadech, že nemusíte mít strach, že vás někdo okrade. Prostě a jednoduše řečeno je **křesťanská etika** v celé norské společnosti hluboce zakořeněna a není ničím pokrivena.

Více info na www.kirken.no

Trocha statistiky:

Je rozdělená do 11 biskupství, 105 seniorátů a 1285 farností. V čele každého biskupství stojí biskup a biskupská rada. Na lokální úrovni je to staršovstvo, které stojí v čele každého sboru. Každý čtvrtý rok volí členové církve nové staršovstvo, které má od 4 do 10 členů. Každý rok proběhne asi 70 000 bohoslužeb v 1600 kostelích a v 1285 sborech. ■

PRVNÍ KROK...

Alžběta Matějovská

„Nic se mu nezdá být těžkým, aby toho nepodniknul kvůli ní. Nic se mu nevidí býti nemožným, aby se o to alespoň nepokusil pro ni.“ Tomu se říká láska. Na každém kroku člověk vidí zamilované páry, jak se k sobě vinou a jak si neustále dokazují svou

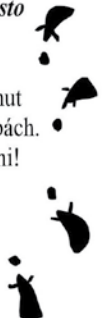
lásku. Jak ale ve vztahu dojít až sem? Co to stojí práce a úsilí! Zvlášť pro muže! Co se od něj očekává? Jakou má zodpovědnost! Je to fakt dřina rozhoupat se a udělat ten první krok. Proč to musím udělat právě já? Vždyť holka je na tom úplně stejně! A jak mám vlastně poznat, jestli se jí líbím? I přes všechny otázky je většinou kluk tím odvážným, tím kdo to „riskne“ a jde za slečnou, požádat ji o první rande. On je také ten, který je často odmítnut a ztrapněn. Tak má teda vůbec cenu do toho rizika jít? „Nevíš, jak bys začal, slova vážnou

v hrdle, mluvíš hlouposti a jsi celý nesvůj. A přece si jednou musíš někoho nalézt.“

Jak je to dnes mnohem snazší! Vyžádat si přes kámoše telefonní číslo na tu krásku a psát co nejmilejší SMSky, až nakonec neodolá. Nejsou ale SMSky příliš cizí a neosobní? Jak často napíšeme to, co bychom opravdu řekli? Není možné, že bychom spolu vztah nikdy bez telefonu nenavázali, protože bychom „naživo“ mnohem dříve zjistili, jaký ten druhý doopravdy je? Ale i naopak, když už s tím chci seknout. Je to slovy příliš těžké a bolestivé, podívat se pravdě do tváře! Lepší je to napsat. To není tolik citlivé a hlavně neukázuje svoji slabost. Ani nemusím připomínat, že před 100 lety telefony nebyly. Každý si svou kaši musel pěkně vyžrat až do dna. Mnohdy, když vidím zamilované, jak si jen s romantickým úsměvem mačkají cosi na telefonu, říkám si, jak to muselo být tehdy krásné! ■

božský vtipy

NÁŠ KRAJ inzerce Sbor ČCE Nová Ves - Víno z Moravy - Domácí chleba - Nově nalažené varhany - Teplo po celý rok <i>Kdo vstoupí, neprohloupí.</i> Bohoslužby každou neděli v 10:00 Sbor v Antverpách dostane nového faráře! (čti na str. 3)	 Sbor ČCE Nová Lhota Sbor pro všechny generace Mladá farářka, brzy i 2. farář Místo lavic polstrované židle Naslouchátka zdarma 1. rok sleva na salár 25% U nás má každý své místo. Bohoslužby od 9:30 a další akce během týdne.	Sbor ČCE Staronové město Časová garance - kázání max. 15 minut - bohoslužby max. 55 minut Občerstvení po bohoslužbách. Nově i před bohoslužbami! Zpěvné písně, kytarový a jiný doprovod! Svozy Kalichbusem na bohoslužby zdarma! Bohoslužby: 9:30 (+ další setkání v týdnu) To vše za jeden salár - jen pro vás!
--	---	--

VSTÁVEJ SEMÍNKO...

Klára Schneiderová

...bude z tebe Boží království... Taková nadějná a troulalá zemědělsko-náboženská; křemílkovsko-vochomůrkovská předjarní vyhlídka – že by ten malý hořčičný pidižvík, to trpké nic, co by se za nehet vešlo, mohl vyrůst v košatý strom, „takže nebeští ptáci přiletí a uhnízdí se v jeho větvích?“ Pchá. Ježíš si pro své podobenství nemohl vybrat srovnání ožehavější a přiléhavější zároveň. Páni Izraelitě a jejich rabínská tradice se totiž na hořčičné dimenze povětšinou koukali tak trochu s despektem; asi jako u nás na zrnko máku, něco tak nepatrného, mizivého, titěrného, kdepak. Leda ještě tak servírovat jej s hovězím jazykem, jak to pro andělskou návštěvu prý kdy si podával praotec Abraham, prosím. Zmíněná drobnůstka ovšem v úrodném jordánském údolí vyklíčí cobydup a ve žlutavé záplavě stvolů místy i čtyři metry vysokých by se na-

konec mohl ztratit jezdec na koni i leckterý rabín. Sílu téhle sinapis nigra a jejích bílých, žlutých i hnědých příbuzných neradno podceňovat; v Dijonu, Tewkesbury, Düsseldorfu i v Bavoří o tom ví vše. A taky ve starém Římě, kde už v době, kdy tesařův syn vymýšlel svůj průměr, míchali hroznový mošt s hořčičnými semínky různých chutí a barev, solí a cukrem a vzniklou pikantní pálivost pokřtili případným označením mustum ardens. A židovsko-křesťanská hořčičná tradice tehdy zachutnala i jednomu mekkánskému kupci, který ji zachytil do zpěvavě recitovaných veršů: „A nebude duše žádána o nic oživena; a i kdyby to mělo váhu jen zrna hořčičného /.../ I kdyby to byla váha zrnka hořčičného a i kdyby to bylo ve skále či na nebi anebo na zemi, Bůh to přinese!“ Zkrátka, dobrý Hospodář pro zrnko hořčice i přes plot skočí. ■

kalichovka

Důležité není, co člověk je, ale co očekává. Ne (*tajenka*) života, ale jeho (*tajenka*).

Dorothee Sölle (1929-2003)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
A									
B									
C									
D									
E									
F									
G									
H									

A. předložka; španělský ostrov; počet lidí přeživších potopu; B.zkr. Public Documentation License; Tolkienova „Černá země“; C.citosl. vrány; mord; D.tuhé vazivo (ligamentum); zkr. léčebny návyk. nemoci; místo těžby kamene; E. slovo z modlitby („zajisté“); Vermontské pohoří; F.lat. „skokan“; senegalský buben; G.české nakladatelství; mužský potomek; Čes „w“; H.spojka; dřevěný plot, dříve obranný val
1.ang. „nahoru“; 4.třída vícelet. gymnázia; 2.římská 1; literární žánr; opice; 3.ang. „freak“; Heyerdahlův vor; 4.zkr. „instant messaging“; textilní surovina ze srsti ovce; inic. spisovatele Lema; 5.jazzový hudebník kvartetu Masada (John); tajenka; 6.maďarské žen.jm. (lat.Aurelie); citosl. syčení; 7.předložka; vých.čes.zámek; citoslovce lékařské ordinace; 8.Lotovo bydlíště; zkr.Národního divadla; 9. krystalický vápenec (hornina) Nápověď: rana, sabar, okemo

NA CHVÍLI SVOBODNÍ

Martin Kučera

Snímek je odyseou tří kurdských uprchlických skupin; jednoho manželského páru, dvou mladíků s malými dětmi a zdánlivě nesourodé dvojice mužů. Všechny postavy jsou na útěku z Íránu a Iráku a jejich cesty se protnou v jednom hotelu v turecké Ankaře, kde čekají na vyřízení své žádosti o azyl v západní Evropě. Režisér Arash T. Riahi (sám utečenec, nyní Rakušan) čerpající ze zážitků svých či zkušeností svých blízkých rozehrává v zaplivaném ancarském hotelu tragikomické drama o těžkostech běžence Evropanovi téměř nepředstavitelných. První vteřinou filmu vpadnete za zdi popraviště, nepochopitelné zvůle a nenávisti, kde tato vzápětí bere život třem vnitřně svobodným. Divák si domýšlí, v jakém vztahu jsou k hlavním postavám, ale to je vedlejší, neboť bezpečí tu prchající jistě nenajdou. A proto utíkají. Zdá se, že v Ankaře krátce přičichnou ke z dálek vonící svobodě, ale po počátečním nadšení, kdy vše nazírají skrz růžové brýle (ty černé íránské nechali doma, stejně jako povinné burky), přijde vystřízlivění.

Dojem, že film není zas až tak hraný jako skutečný, dokládá fakt, že většina herců z filmu sama na vlastní kůži prožila nějakou tu emigraci. I přesto všechno se však nemusíte bát dvou hodin strachu a skepse. Autorovi se povedlo sloučit opravdovou závažnost scén s jindy přirozenou komičností situací a dovedně je míchuje. Výrazným oživením děje jsou dětské herci – hrající děti, zároveň před kamerou hrající si, dokáží odhlédnout (snad díky nedostatku informací) od reality a jsou stále ochotny tu sebrat sousedovi v autobusu čepici, tu poškádlit líbající se milence a také klást důležité upřímné dotazy, které není s to zodpovědět ani žádný dospělý. „Proč musí mít člověk papír, aby mohl vidět své rodiče?“ ptá se usínající holčička a divák je nucen vystoupit z klidného zázemí již neemigrující Evropy a na chvíli se přiblíží nejen íránským uprchlíkům. To měl zřejmě Arash T. Riahi v úmyslu a spolu s Karuanem – hudebníkem, složivším k podbarvení filmu elektro-orientální lidové motivy íránské kultury, vás přinutí zamyslet se nad osudy dalších každoročních 26 mil. běženců celého světa. A nebojte, ve filmu nebyla usmrčena žádná labuť.

Na chvíli

svobodní,

Arash T.

Riahi,

2008,

Hrají: Navid

Akhavan,

Pourya

Mahyari,

Kamran

Rad, Payam

Madjlessi

CHRISTIAN ARTIFACTS IN CZECH CULTURE

Barb Iverson

In the U.S., churches (mostly Protestant but also Catholic) have youth groups and programs for young people. The youth groups will be for junior high school students (about 11–13), and then for high school students (about 14–18). Many churches also have groups for university students.

The groups for younger and older students have a lot of things in common. They typically meet on Sunday mornings or evenings, according to the regular adult programs and services at the church. During this time they sing songs, pray together, and listen to a speaker. There is usually another gathering at the church building during the week, as well. The midweek program is less formal than on Sunday and often includes games. There is more singing and often either a speaker gives a short

Slovníček

youth group

full-time youth
pastorservice
gatheringretreat
split up
inner city areas

Ztrácíme. Někdo nebo něco je nám odebráno a s tím mizí i kousek nás.

Fialka touží stát se spisovatelkou. Píše stohy stránek, jejím idolem je Jack Kerouac. Je tak trochu Osamělým poutníkem Na cestě. Opouští univerzitu, nemůže si dovolit plýtvat časem. Vytahané sako, pracovní boty, jedna cigareta za druhou, uprostřed noci občas zajde do telefonní budky a dlouze volá se svým kamarádem (a vypravěčem příběhu) K. Samotářka a podivínka. Bez touhy.

Ve 22 letech se Fialka setká s Mjů. Uhrane ji žena z jiného světa, starší, schopná, bohatá, úspěšná. Něco se mění, do té chvíli neznámá touha se probouzí. Krásná spolupráce, rozkvět, změna života. Přestává psát, kouřit, měnit oblečení, zájmy, styl. Společná práce a cestování. Přátelství, společenství, radost.

K. cítí, že Fialku ztrácí, co bylo jeho snem, je jen jeho snem, Fialka jde jinam. Smutek, prázdno. Všichni tři ztrácejí. Mjů už dávno přišla o kus sebe, jako by se ze stromu odřízla větev a zející rána se zacelila jen navenek. K. ztrácí Fialku, která tvořila jeho svět. Ale jinak to nejde.

„Ukázalo se, že bez Fialky ztrácím možnost vidět nejrůznější věci ve svém vlastním nitru. Jako když na mořském pobřeží opadne příliv a vyjde najevo, že tu najednou tu a tam něco schází. Co zůstalo, byl jen prázdňý, pokřivený svět, který mi nedával jakýkoliv smysl. Svět šedivý a studený...“ (str. 177)

Co bude dál? Zacelí se rány? Mjů si pečlivě barví vlasy, které jí zešedivěly naráz, když uviděla své podivné druhé já. Snaží se něco zakrýt. Možná hlavně před sebou samou. Jak se vyrovnat se ztrátou? Jak vracet životu barvu, aby to nebyl jen přeliv na vlasech, kulisa, klam? Pomůže nám někdo nebo něco?

Ztráta není jen něco negativního. Je to součást cesty. Vstupujeme-li do něčeho nového, musíme opustit něco z toho, co bylo předtím. A štěstí jednoho může být neštěstím druhého. Když jeden nalézá, druhý možná ztrácí. A tím nejzazším koncem nebo bránou projde každý sám. A tomu, kdo zůstává, je smutno.

Nad tím můžete přemýšlet při četbě Murakamiho knížky.

Haruki
Murakami -
Sputnik, má
láska Odeon,
Praha 2009.

an American's view

mládež

farář pro
mládež
na plný úvazek

bohoslužba
shromáždění

společný pobyt
rozdělit (se)
(chudá)
centra měst

talk or the students split up for time in smaller groups. Most churches that have at least 500 members (a medium-sized church in the U.S.) have one or two full-time youth pastors on staff.

During the year, the youth groups might have retreats (for fun together or for serious teaching or both) and other special activities. If the church is near mountains there might be a ski weekend. If it's near the beach there might be a beach weekend. Many churches have a camp that they send their students to for a week during the summer. Some churches take students to an inner city or other poor area to serve a community for a week in the spring or summer. ■

Jejich biskup je gay

Rowan Williams, hlava anglikánské církve, se snaží usmířit liberální a konzervativní proudy rozhádané hlavně kvůli homosexuálům a ženám – biskupkám. Má to těžké, např. anglikánský arcibiskup Henry Orombi z Ugandy hned po zveřejnění této Williamsovy snahy podpořil ugandskou homofobní legislativu. A proč to je zrovna nyní aktuální? Anglikáni řeší, zda uznat odštěpenou frakci americké Episkopální církve, která je proti instalaci homosexuálního biskupa Gena Robinsona. Tolik k diskuzím týkajícím se lidských přesvědčení o neměnných Božích zákonech. A kde zůstává láska?

Proti náckům

27. leden je Mezinárodním dnem obětí nacionálního socialismu. Servitus – česká církevní organizace pro dobrovolnictví ve spolupráci s německy mluvícím sborem v Praze při této příležitosti pořádali ekumenickou vzpomínkovou bohoslužbu. Jenže současně vzpomínají i neonacisté – na bombardování Drážďan 13. 2. Pomíjejí, že bombám předcházela Osvětim, a sjíždějí se k tomuto výročí každoročně z celé Evropy. ASF vyzývá k tomu, abychom jen neosvěžovali paměť, ale i jednali. Zorganizovala proti neonacistům modlitbu za mír. Nevinné? Stovka pozounů měla pravičácký sraz dostatečně narušit, ještě mocnější ale byl lidský řetěz. Za ruce se drželo asi 10 000 lidí a extremistům zablokovali cestu k místu srazu. Organizátoři vůbec nečekali takovou účast.

Kirchentag – hurá nach München?

Tam se od 12. do 16. května koná další ekumenický Kirchentag pod heslem „Abyste měli naději“. Zaujal mě k tomu komentář Gerharda Besiera (něm. evangelického teologa) v rádiu Deutschlandfunk. Tvrdil, že taková velká setkání nemají skutečný dopad na životy lidí. Zapůsobí na emoce, ale jsou to jen vzplanuvší ohníčky, které rychle dohoří. Sarkasticky dodal, že lidé se rádi účastní jakýchkoli slavností a je jim šumák, kdo je organizuje. Mně osobně se na Kirchentagu, na nějž jsem jela, líbila hlavně ta společná cesta s naší mládeží. A jak to máte vy?

Workcamp nebo do Pobaltí?

18.–25.4. se v Talinnu koná seminář „Democracy for all!“. 18. 7. pak ve Vilniusu začne týdenní seminář o roli mládežnických organizací v době ekonomické krize. O obojím víc na www.eyce.org – a obojí je příležitost trochu se připovzdělat a nabyté znalosti pak šířit (a taky třeba zjistit, že vlastně umíte anglicky, jen vás o tom nikdy nikdo nepřesvědčil:-). Na www.ejbo.de/workcamp se zase dozvíte víc o možnosti čtrnáct dní v létě zamakat na nějakém prospěšném projektu spolu s mladými z celé Evropy. Je to sranda a dostanete i kapesné. A jestli víte o rodině, která by chtěla jet i s dětmi, 1.–12.8. se bude konat Familienworkcamp se zajištěným hlídáním – tak trochu jiná dovolená:-).

Co se stihne do voleb?

Do voleb 28.–29.5. povládně úřednická vláda J. Fischera. Mezi ministry, kteří do té doby chtěli něco změnit, patří M. Kopicová. Apeluje na učitele, že by do praktických základních škol měly být zařazovány jen ty děti, které mají skutečně lehké mentální postižení, a ne 26% romských dětí (z celkového počtu neromských žáků v těchto školách končí 2,7% dětí). Zdůrazňuje, že Romové jsou často znevýhodnění prostředím a kvůli horší startovací pozici pak třeba nikdy nezískají pořádné vzdělání. Změna nepřijde ze dne na den, je ale dobře, že se ji Kopicová snaží nastartovat.

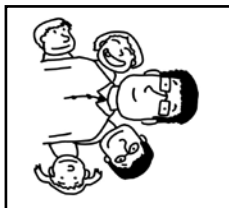
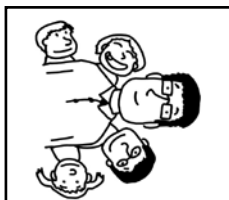
EXERCICIE V IGNACIÁNSKÉ TRADICI

IVANA NOBLE

Týdenní exercicie, které pořádá oddělení mládeže, vycházejí ze zkušenosti konverze a z metody práce s duchovní zkušeností Ignáce z Loyoly (1491-1556). Nabízejí vždy část z původních čtyř týdnů, kdy se první soustředí na obrácení člověka – na to, abychom nežili zády, ale čelem k Bohu; druhý týden na Kristův život, na němž vidíme, jaké to je, když je někdo cele živý a když dokáže žít pro druhé; třetí na Kristovo utrpení a smrt, na jeho věrnost, která volá po naší věrnosti; čtvrtý na vzkříšení, na komunikaci lásky ve společenství svaté Trojice a na misi křesťanů ve světě.

Ignaciánské exercicie jsou vhodné pro ty, kdo hledají prohloubení duchovního života a orientaci v životě, kdo se nebojí ticha. Pokud někdo trpí psychickou nemocí či momentálně prochází psychoterapií, je dobré se poradit, zda v dané chvíli jsou exercicie to pravé.

Společný týden exercicií probíhá v tichu. Od prvního setkání, kde se účastníci navzájem představí, pak spolu mluví jen skrze společnou řeč ranních a večerních modliteb a slavení Večeře Páně, a pak až při společném závěrečném hodnocení. Ticho dá prostor nejen vnitřnímu soustředění každého člověka, ale také úplně jinému prožívání společenství s druhými. Kromě společných modliteb se ještě celá skupina schází k uvedení do jednotlivých témat meditací, které pak tvoří tu nejdůležitější část exercicií. Každý jim věnuje 2-4 hodiny každý den. K meditacím patří také zpětná reflexe nad tím, co se stalo (nebo naopak nestalo) během rozhovoru s Bohem. A samozřejmě, možnost každodenního rozhovoru s tím, kdo exercicie vede.

!nformatorium evangelicorum

12.-14.března zve horácký SOM na **Sněh a vše s ním...** do Nového Města na Moravě. Sportovní vybavení s sebou!!! Více info na <http://www.som.unas.cz/> nebo u Leonarda Tegy.

16.-18. dubna 2010 pořádáme seniorátní dny mládeže na téma **STRACH MÁ VELKÉ OČI**. V Jasenné na vás čekají kamarádi a známí, zajímavé přednášky, diskuse, spousta her a ostatního programu. Srdečně zve „ustrašený“ východomoravský SOM.

16.-18.4.2010 SEDM - seniorátní dny mládeže Královehradeckého a Chrudimského seniorátu v Hradci Králové na téma: **Jedno jsme v Duchu Svatém aneb Křesťané všech vyznání, spojte se**. Informace na www.kralovehradecka-mladez.evangelnet.cz. Hlásit se můžete na mladezhk@seznam.cz.

23.-25. dubna se ve Volyni konají Seniorátní dny mládeže s názvem **„Vánočka vs. mazanec“**. Více informací průběžně na webu www.jihoceska-mladez.evangelnet.cz

Je nová doba. Jistě každý souhlasí s tím, že bohoslužby je třeba prožívat všemi smysly. Nejen rozumem! Jak jsou však během vašich bohoslužeb využity jednotlivé smysly? Nevíte? Nevadí!

OTESTUJTE SI SVÉ BOHOSLUŽBY!

Návod: Znamkujte jako ve škole!

Test jsme pro příklad úspěšně vyzkoušeli na absolventovi nedělní školy, zasloužilém mládežníkovi a třicátníkovi panu Samueli Rejpalovi (S.R.) z našeho sboru v Horní Dolní.

1. ČICH: 1 2 3 4 5

(hodnocení S.R. 4; zdůvodnění: archivní puch sborových prostor a nevypraných podprdelníků spolu s agresivnějšími tělesnými pachy některých bratří a ... hlavně bratří...)

2. VID: 1 2 3 4 5

(hodnocení S.R. 4; zdůvodnění: bílá stěna s farářem v černém s bílými tabulkami a tmavou biblí, na bílém ubrusu se zeleným květináčem s růžovými květy z PVC)

3. SLUCH: 1 2 3 4 5

(hodnocení S.R. 3; zdůvodnění: použitá církevní hudba většinou původem převážně z období 1000-1950 p. Kr.; vyjimečně i 2. půle 20. století...)

4. HMAT: 1 2 3 4 5

(hodnocení S.R. 2; zdůvodnění: pravidelně vřelý stisk ruky dvojí cti hodného pana faráře při vycházení z chrámu Páně..., pozdravení pokoje – občas, nechtěné otření se o mladou sestru v mumraji po bohoslužbách všatně...)

5. CHUŤ: 1 2 3 4 5

(hodnocení S.R. 3; zdůvodnění: Občas kafe po bohoslužbách; Večeře Páně sotva 10x do roka; políbení pokoje asi nikdy na staršovstvu neprojde...)

6. SMYSL PRO HUMOR: 1 2 3 4 5

(hodnocení S.R. 1; zdůvodnění: Bingo! Bratr Rejpal a jeho sbor má neskutečné štěstí, ale chudáci farníci, jejichž farář tento nenahraditelný smysl postrádá...)

Vyhodnocení: Sečtete známky a najdete skupinu s patřičným komentářem.

26 – 30 bodů: Nedostatečně! Upřímnou soustrast...

21-25 bodů: Dostatečně! O smyslu vašich Bohoslužeb není jistě z teologického hlediska pochyb. Pokud se však máte v plánu sejít i příští a v následujících nedělích, vyvolejte pozornost a diskusi o změnách např. hlasitým voláním: „V tmách čekáme tvůj, Kriste, jas!“ či „Kyrie eleison!“

14-20 bodů: Dobře! Děkuje Bohu, že bohoslužby máte. Ale je na nich asi co měnit. Nečekejte, že se to obejde bez vás. Nezapomeňte na prosbu o Boží velkorysou spoluúčast, ať to tolik nečpí člověčinou.

(Zde se mimochodem (díky smyslu pro humor pana faráře) umístil sbor bratra Samuele Rejपालa!)

7-13 bodů: Chvalitebně! Na vašich bohoslužbách se jistě líbí lidem i samotnému Duchu svatému. Je také velice pravděpodobné, že se na bohoslužbách podílí více osob, nežli jedna - pomazaná (ordinovaná).

6 bodů: Výborně! Vaše bohoslužby jsou naprosto excelentní. Neuvěřitelné! Až se obáváme, jestli jsme se omylem neautorizovaně nepropojili

s www.kralovstvihozi.org; nebo www.svatychobcovani.org či nekomunikujeme s některým z „druhého břehu“...

BRATRSTVO

roč. 51/2010
číslo 3

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafická úprava: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přídělené registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN - 1213-9351